

סכומי-ענק מגיעים לידיהם

של "מדבירים" המסממים את

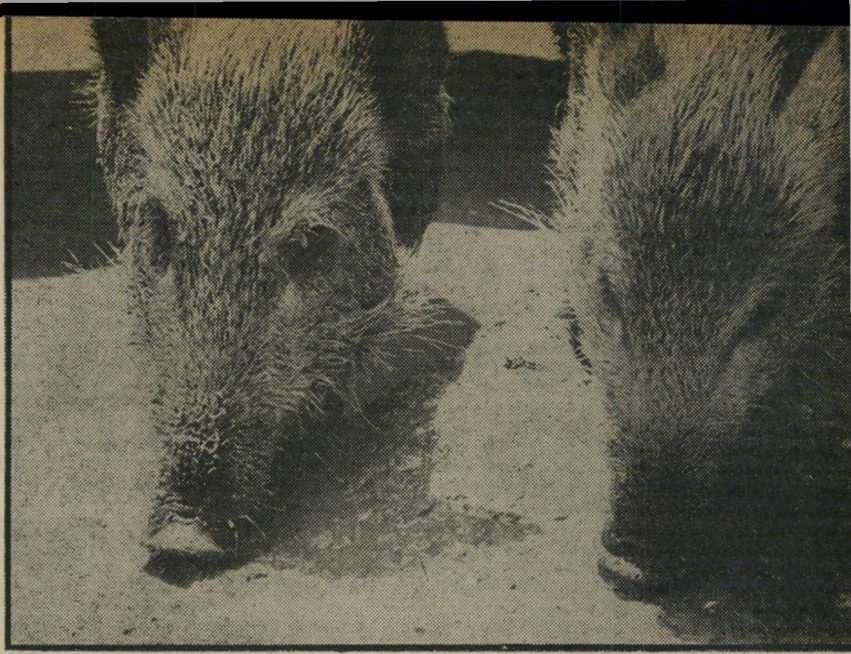
חזירי-הבר, ומוכרים את בשרם

המסוכן לבריאות הציבור -

לאיטליזים ולסטייקיות

ההדברה. עדי-מרהה פרץ סיכסוך חריף בין הציידים לבין המדבירים. שנחנו מגיבוי מלא של משרד החקלאות. שמונת מדבירי החזירים נזהגים להי גיש לחזירים. במקומות קבועים, שיירי מוזן, ואחרי שהחזירים מתרגלים לאכול

נים הוציא לישראל שם של מדינה המרבה להשתמש בחומרי-הדברה - באופן יחסי - יותר מכל מדינה אחרת בעולם. עד לשנת 1966 לא השיג השימוש ברעי-לים תוצאות של ממש. בהקטנת מספר חזירי הבר, החל משנה זו השתנה המצב

הקרב על החזיר

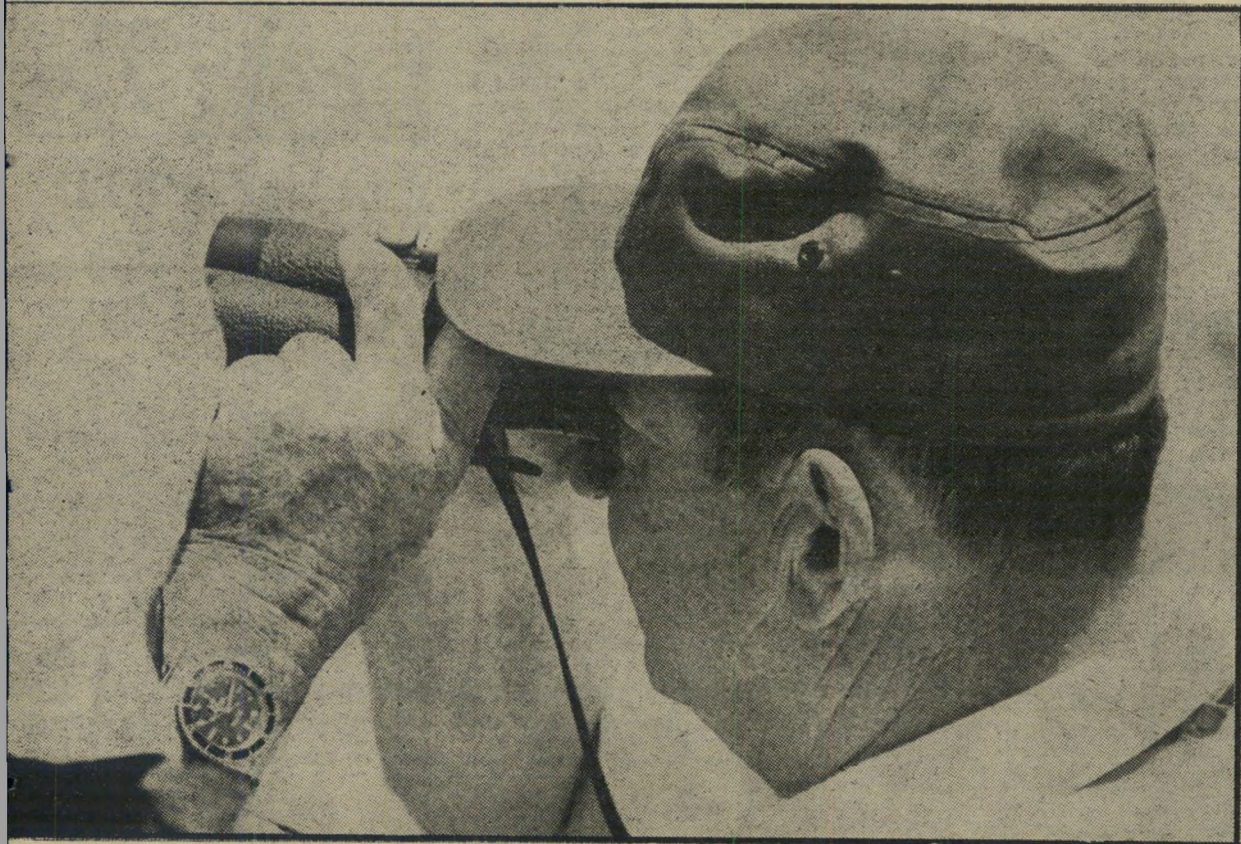
ה נושא יכול היה להיות בדיחת השנה בשטח הרפואה. לולא היה כה חמור - מאות אלפי אזרחים בישראל, הקונים בשר-חזיר באיטליזים ובסטייקיות, אינם מעלים כלל בדעתם כי הם אוכלים, לי-מעשה, בשר חזירי-בר מסוממים. בכך נחשפים אותם אזרחים לסכנות תברואתיות חמורות. משרד-הבריאות עמד על תומרת הבעייה, אך למרבה הפלא - לא נקף אצבע כדי לחסלה.

שמונת מדבירי חזירי-בר פועלים בארץ, באישור ובעידוד משרד-החקלאות. תפי קידם לפזר פיתיונות ובהם סמי-הרדמה חריפים, באיזורי הריכוז של חזירי-הבר, הגורמים נזקים כבדים לחקלאים. אחרי שחזירי הבר בולעים את הפיתיונות וי מסתממים, הם נלכדים על-ידי המדבירים, נשחטים - ובשרם נמכר לציבור הרחב

שימוש מופרז

בחומרי-הדברה

ה זירי-הבר נפוץ בצפון הארץ ובמרי-זה, כזה, בתקופת השילטון הבריטי נשמרו אוכלוסיות החזירים ברמה נמוכה, בזכות

אלוף שמורות הטבע: אברהם יפה מתבונן במלכתו

בתחנות אלה, מגישים להם פיתיונות מעור-רבים בתרדמון. הציידים, לעומתם, לוחמים בחזירי-הבר באמצעות כלי-נישקם. יריות רובי-חצייד מבהילות את החזירים, מונעים מהם להתי-רכז ללא חשש בתחנות שבהן הוטמנו הפיתיונות.

רווחים עצומים

ממכירת בשר

ה מדבירים החלו נלחמים בציידים. הם תיקשו מאנשי-משקים לשגר מיכתבי-תלונות לרשויות המוסמכות, לציון בהם כי הציידים לא רק אינם עוזרים לפתור את בעיית חזירי הבר, אלא אף מפריעים לאלה המסוגלים לחסל אותם. המאבק בין הציידים לבין מדבירי-החזירים בסמי-הרדמה הוא על רקע כספי. אפשר להבין באיזה סכומים מדובר, כאשר מעיינים בדו"ח של משרד-החקלאות מנדלסון מה-14 ביולי שנה זו. הפרופסור מציינ כי-

תכלית שינוי. באותה שנה סיים פרופסור היינריך מנדלסון, ראש המחלקה לזואו-לוגיה באוניברסיטת תל-אביב, עריכת ני-סייים באלפא-כורלון (תרדמון), כחומר-הי-מרדים ומסמם חזירים. בניגוד לחומרי-הדברה אחרים, שנגדם פיתחו חזירי-הבר רגישות ולא נגעו בפיתיונות שהכילו אותם, הוכיח עצמו התרדמון כסם הנבלע על-ידי החזירים ללא היסוס.

ד"ר פפו, מהאגף-להגנת-הצומח, קפץ על המציאה בהתלהבות.

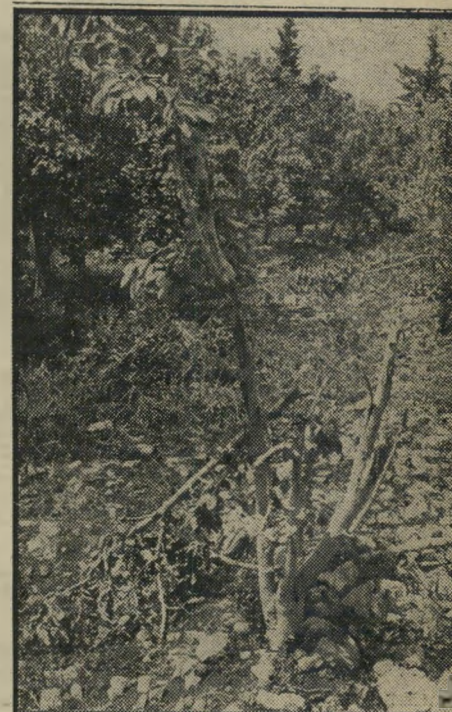
כוונתו של הפרופסור מנדלסון היתה שהשימוש בחומרי-הדברה ייעשה בזהיר-רות, תחת פיקוח עובדי רשות שמורות-הטבע, אך במציאות נמסר הטיפול בשיטה לשאל סופר, איש משרד-החקלאות, שלפי דיברי הפרופסור: "כבר אז היה ידוע לנו כי הוא דוגל בשימוש בלתי-מרוסן ברעלים מסוכנים. ללא התחשבות בנושאים סביב-תיים".

סופר הקים מערכת מאוישת בשמונת מדבירי חזירי-בר, שקיבלו ממנו את חומר-

הצייד שבוצע על-ידי האנגלים וערביים-נוצריים.

עם קום המדינה פחת מספר הציידים, וחזירי-הבר התרבו מאד. הם גרמו נזקים קשים למשקים יהודיים, בעיקר בעמק החולה, בתבואות הקיץ והחורף. בשנות השישים גדלו אוכלוסיות החזיר-רים גם בגליל, וגרמו שם נזקים למטעים. מאוחר יותר הגיעו לאיזור הכינרת ולעמק הירדן.

עד שנת 1966 פעלו נגד חזירי-הבר הי-ציידים היהודיים (הציידים המוסלמיים, בי-רובם, אינם אוכלים ואינם טהורים בבשר החזיר), ששילבו הגאת הצייד ברווחים כספיים גדולים ממכירת בשר החזירים. גם האגף-להגנת-הצומח במשרד-החק-לאות לוחם בחזירים. האגף ניסה לפתור בעייה זו על-ידי שימוש ברעלים. ד"ר שמעון פפו, מנהל האגף, הוא חסיד מושבע של שימוש נרחב בחומרי-הדברה. חקלאי ישראל מרבים להשתמש, בתדרכתו בחומרי-הדברה ומשיגים יבולי-שיא, אך השימוש המופרז בחומרים מסוכ-

הנזקים

עץ אגס אחד מתוך רבים, במטעי-אגסים של קיבוץ בגבול הצפון, שחזירי-הבר השחיתו.